

Numai omu-i schimbător

Bragagiu

„Dragă zarzăre, în iarnă
Noi suntem ca niște oaspeți
La o nuntă care toarnă
Cu arginții reci și proaspeți.

Brazii și cu pălinașii
Argintați și ei de stele
Sunt nuntași ori păunașii
Veseliei astei grele.

E frumos de-mi fură ochii
Și înțepenesc în limbă
Când mireasa Vreme rochii
Tot măsoară și își schimbă.

Iar ca fluturii pe poale
Luminează aștri-n aștri
Și în linii rotocoale
Inelează ani albaștri.

Ambii albi suntem în viață
Care blândă ne îngână,
Drept că țurțurii de gheață
Ne trag brațele-n țărână.

Îmi propune-o greutate
Monotonă ca descântec
O cântare veche foarte
Despre-un mire fără cântec.

Că nu pot a înțelege
Sufletu-mi de ce se strânge:
De la buchii după lege
Ori de-un ger pătruns în sânge...”

„E februarie, nu-i nuntă.
Numai stăm așa, alături
Tu cu pleata ta cărunță,
Eu cu greul de omături.

Poate-n vămile de fire
Noi privim care și unde -
Unul înspre înflorire,

Altul traiul ce s-ascunde.

Anotimpul care trece
Doar ne-a presărat din fugă
Pe-unul cu zăpada rece,
Pe-altul c-un suspin de rugă.

Iar mireasa mâini îți leagă
Cu cununa ei frumoasă
Ca din soarta ta pribeagă
Să găsești drumul spre casă.

Și scorușe-i sună-n salbă...
Zăngănitul lor ne doare
Că eu fug spre floarea dalbă,
Pe când tu nu ești în stare..."
Victor Bragagiu